

Offentliggjort d. 27. februar 2010

Bilforhandleren tager på ferie – rejser som belønning eller med formål at få indblik i produktion og udvikling ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

I bilbranchen er der mange eksempler på, at importøren eller producenten inviterer forhandleren eller den dygtige sælger på rejser til fjerne lande.

Nogle gange er formålet at opdatere forhandlerne på nyheder i branchen eller give dem indblik i produktion og udvikling. Andre gange er anledningen, at den dygtige sælger skal belønnes for en særlig indsats.

Uanset anledningen vil skattevæsenet kigge med på sidelinien. Særligt rejseprogrammet vil blive nærlæst. Kan rejsen sidestilles med en turistrejse, er der ekstra skatter at hente hos den rejsende medarbejder.

Rejser på arbejdsgiverens regning

Rejser en medarbejder på arbejdsgiverens regning *i embeds medfør*, får rejsen ingen skattemæssige konsekvenser for medarbejderen. Han udfører blot sit arbejde, og rejsen er en nødvendigt led i arbejdets udførelse. Dette gælder eksempelvis for sælgeren, der rejser på kundebesøg.

Er der *ingen sammenhæng* mellem rejsen og arbejdets udførelse, stiller sagen sig anderledes. I så fald vil den betalte rejse være udtryk for et personalegode, som udløser beskatning hos medarbejderen. Det ligger i sagens natur, at en arbejdsgiver ikke kan finansiere

Offentliggjort d. 27. februar 2010

den ansattes ferierejse til Hawaii med lyserøde drinks under palmerne på skattevæsenets regning.

Mellem disse to yderpunkter findes mange tilfælde, hvor en rejse på den ene side har et vist fagligt indhold, men på den anden side også har mange lighedspunkter med en helt traditionel ferierejse. I fagsproget taler man her om, at rejsen har et ”turistmæssigt islæt”.

Skattevæsenet sonderer her mellem på den ene side egentlige forretningsrejser og studierejser, der ikke giver anledning til beskatning af medarbejderen, og på den anden side ferierejser.

Forretnings- og studierejser

Forretningsrejser, der har en konkret og direkte sammenhæng med virksomhedens indkomstskabende aktiviteter, vil i sagens natur ikke give grundlag for beskatning af medarbejderen.

Det samme gælder efter praksis for *studierejser*, alt under forudsætning af, at *rejsen primært tilgodeser arbejdsgiverens interesser*. Dette gælder efter SKAT's egne vejledninger ”...uanset studierejsens generelle karakter eller dens turistmæssige værdi for deltageren.”

Ferierejser

Ferierejser udløser umiddelbart beskatning af medarbejderen af rejsens værdi. Til ferierejser henregnes efter praksis også studierejser, der – som det anføres i ligningsvejledningen – ”...indeholder et turistmæssigt islæt...”

Selv om sondringen mellem de forskellige rejser på overfladen er både enkel og forståelig, giver grænsedragningen og dermed beskatningen i praksis anledning til en del problemer.

Offentliggjort d. 27. februar 2010

Typisk vil medarbejderen opfatte en rejse, som arbejdsgiveren har arrangeret og betalt, og som medarbejderen måske oven i købet har pligt til at deltage i, som en rejse med et erhvervsmæssigt sigte og karakter, og som han – vigtigst af alt – i hvert fald ikke kan forstå skal medføre en forøget beskatning hos ham.

Skattevæsenet vil heroverfor typisk anføre, at en rejse til Japan, Marokko eller Paris allerede som følge af destinationen har et ”turistmæssigt islæt”. Og når skattevæsenet yderligere præsenteres for et rejseprogram med et meget sparsomt fagligt indhold, er der efter skattevæsenets opfattelse ikke ladet nogen rimelig tvivl tilbage om, at der her er tale om arbejdsgiverbetalt ferie.

Bilbranchen

Rejser for ansatte i bilbranchen er en af de sagstyper, der dukker op med jævne mellemrum.

Belønningsrejser

Der er ikke nogen tvivl om, at stjernesælgere i bilbranchen, der belønnes med en rejse til eksempelvis Caribien, skal beskattes af værdien af denne rejse.

Tidligere var spørgsmålet i disse sager blot, hvordan værdien af rejsen skulle fastsættes. Før 1993-skattereformen kunne værdiansættelsen nemlig give anledning til visse, længevarende drøftelser med skattevæsenet. Værdien skulle fastsættes på grundlag af et subjektivt princip, nemlig som værdien for den enkelte medarbejder. Og denne værdi svarede langt fra altid til de faktiske omkostninger ved rejsen. Fra det virkelige liv kan nævnes en konkret sag, hvor rejsen bl.a. havde omfattet et aftenshow med opvisning med særlige, hvide elefanter med ret til en ridetur. Skatteyderen mente bestemt ikke, at han skulle beskattes af nogen værdi vedrørende fremvisning af hvide elefanter endsige en ridetur, som han ikke fik.

Nu fastsættes værdien ud fra det ganske enkle princip om, at medarbejderen skal beskattes af de udgifter, som arbejdsgiveren har afholdt til rejsen – hvide elefanter eller ej.

Offentliggjort d. 27. februar 2010

Rejser med fagligt indhold

Har rejsen et vist fagligt indhold, er den skattemæssige vurdering mere vanskelig. Her må der foretages en konkret vurdering af rejsen i sin helhed og af de opgaver, som den ansatte eventuelt skal varetage på rejsen. Skattevæsenet vil ikke mindst interessere sig for rejseprogrammet: Er de enkelte rejsedage besat med arrangementer af faglig karakter, eller kan deltagerne i det væsentligste selv afgøre, hvad tiden skal fordrives med.

Også rejsedestinationen spiller en rolle. Selve den omstændighed, at rejsen er henlagt til udlandet, indebærer ikke, at skattevæsenet kan anlægge en anden og skærpet vurdering af de skattemæssige konsekvenser for medarbejderen. Dette blev udtrykkeligt fastslået af EF-Domstolen i 1999 i en sag, som jeg førte for en revisor. Men det er klart, at skattevæsenets interesse skærpes, hvis rejsen går til et typisk turiststed i udlandet. Der er i sagens natur en anden aura over en rejse med indkvartering på luksushotel i Ægypten end en rejse til et standardhotel i Rødovre.

Blandt de mere illustrative sager kan nævnes en sag fra 1990 om en rejse til Japan arrangeret af Toyota Danmark for danske Toyota-forhandlere. Her fandt Landsskatteretten efter et gennemsyn af rejseprogrammet, at rejsen måtte anses som en studierejse med et væsentligt turistmæssigt islæt. Forhandleren blev herefter beskattet af rejsen. Man fornemmer, at der var langt mellem de faglige indslag på turen.

I en sag fra 2002 konkluderede Landsskatteretten derimod, at en forhandlers rejse til Marokko ikke gav anledning til skattemæssige konsekvenser for medarbejderen. Rejsen var et fælles arrangement for alle forhandlere af det pågældende bilmærke i verden og var arrangeret af hovedkontoret i Zürich med det formål at præsentere en ny bilmodel. Rejsen måtte efter Landsskatterettens opfattelse anses som udelukkende erhvervmæssig for forhandleren. Landsskatteretten havde bl.a. nærstuderet rejseprogrammet, der i vidt omfang drejede sig om arrangementer vedrørende den nye bilmodel.

At medarbejderen skal varetage konkrete opgaver på en rejse kan også medføre, at rejsen anses som en erhvervmæssig rejse for ham – men ikke nødvendigvis for de øvrige deltagere. Her kan nævnes en ældre sag, hvor den administrerende direktør for virksomheden

Offentliggjort d. 27. februar 2010

havde deltaget i en rejse for forhandlere, der havde vundet en salgskonkurrence. Direktøren var med som rejsevært for at skabe stemning og sammenhold og i øvrigt for at besvare spørgsmål vedrørende selskabets produkter og bilmarkedet i almindelighed, ligesom direktøren skulle forestå en række praktiske forhold under rejsen. Under disse omstændigheder var der efter Landsskatterettens opfattelse ikke grundlag for at anse rejsen som en ferierejse for direktøren – men derimod nok for forhandlerne.

I en helt ny sag, afgjort ved en dom af 1. februar 2010 fra Vestre Landsret, havde en direktør ligeledes ledsaget en række forhandlere på en udlandsrejse i form af en forlænget weekend til Paris. Rejsen var arrangeret og betalt af Hyundai Bil Import A/S, der var ét blandt flere datterselskaber i koncernen. Det overordnede formål med rejsen var at knytte forhandlerne tættere til importøren. Direktøren, der var direktør for moderselskabet, deltog i rejsen i egenskab af koncernens øverste leder. Hans konkrete opgaver under turen omfattede bl.a. drøftelser med udvalgte forhandlere. Der blev efter de afgivne vidneforklaringer ikke afholdt konkrete arrangementer af faglig karakter på turen, når bortset fra en generel orientering af forhandlerne i forbindelse med en sejltur på Seinen, og et kort fællesmøde på hotellet.

Efter direktørens opfattelse måtte rejsen for hans vedkommende anses som en forretningsrejse, idet hans deltagelse i første række var begrundet i den signalværdi, der var knyttet til hans personlige deltagelse.

SKAT anførte heroverfor, at der var tale om en rejse primært af turistmæssig karakter, og beskattede følgelig direktøren af rejsens værdi.

Dette synspunkt fik SKAT medhold i, først ved Landsskatteretten og siden hen ved Vestre Landsret.

Landsretten var ganske vist enig i, at rejsen var arrangeret med det formål at styrke forhandlerens engagement i forhold til salget af de pågældende biler og derved forbedre bilsalget, og at rejsen derfor måtte anses for forretningsmæssigt begrundet for datterselskabet Hyundai Bil Import A/S.

Offentliggjort d. 27. februar 2010

Landsretten konstaterede imidlertid dernæst, at programmet for den pågældende rejse var rent turistmæssigt og uden fagligt eller forretningsmæssigt islæt - trods det overordnede forretningsmæssige formål.

Efter landsrettens opfattelse var værdien af rejsen på den baggrund som det klare udgangspunkt skattepligtig for direktøren.

Den omstændighed, at direktøren var direktør for den koncern, som Hyundai Bil Import A/S indgik i, og var bestyrelsesformand i det pågældende selskab, indebar efter landsrettens opfattelse, at der kunne være en vis forretningsmæssig interesse i hans deltagelse i turen i form af signalværdien over for bilforhandlerne – men det var ikke tilstrækkeligt til at føre til en fravigelse af udgangspunktet om beskatning.

Direktøren endte altså med en ekstra skattebillet på grund af rejsen.

Dommen er udtryk for en snæver afgrænsning af den erhvervmæssige rejse, som en rejse, der ”*primært tilgodeser arbejdsgiverens interesser*”. Der er således næppe tvivl om, at kommercielle hensyn klart talte for direktørens deltagelse i rejsen. Uanset dette blev direktøren imidlertid beskattet.

Med denne og andre lignende domme i hånden er anbefalingen stedse at sammensætte et rejseprogram, hvorefter hele turen som udgangspunkt er afsat til faglige arrangementer m. v. Og ret beset er dette jo også, hvad en forretningsrejse eller en studietur drejer sig om.

Det gælder i øvrigt, hvad enten turen er arrangeret for erhvervslivet eller for personer, der beklæder offentlige hverv.

— o —